

Sygn. akt **IC 984/12**

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Alicja Fronczyk**

Sędziowie: SO Ewa Ligoń-Krawczyk

SO Rafał Wagner

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. B.** jako reprezentanta grupy: P. P. (1), B. P. (1), K. B. (1), A. S., J. B. (1), K. B. (2), G. W., M. W., R. O., A. O., T. M., M. M. (1), B. S. (1), M. M. (2), G. M., J. B. (2), A. B., B. C., J. S. (1), B. S. (2), M. S. (1), J. S. (2), B. B., E. G., M. S. (2), K. S., W. K. (1), B. K., W. P., B. P. (2), J. N., A. N., D. P., J. J. (1), M. J.

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

postanawia:

na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, ustalić, że w skład grupy wchodzi następujące osoby:

P. P. (1), B. P. (1), K. B. (1), A. S., J. B. (1), K. B. (2), G. W., M. W., R. O., A. O., T. M., M. M. (1), B. S. (1), M. M. (2), G. M., J. B. (2), A. B., B. C., J. S. (1), B. S. (2), M. S. (1), J. S. (2), B. B., E. G., M. S. (2), K. S., W. K. (1), B. K., W. P., B. P. (2), J. N., A. N., D. P., J. J. (1), M. J., W. K. (2), J. K., G. P., J. P., J. J. (2), A. J., E. P. i D. K.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lutego 2012 r. M. B., działając jako reprezentant grupy, wniosła o zasądzenie na rzecz poszczególnych członków grupy kwot wskazanych w żądaniu pozwu, ewentualnie o ustalenie odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. w W. za szkodę z tytułu nienależytego wykonania umów sprzedaży lokali w budynku (...) przy ul. (...) w W., zawartych w członkami grupy, w ten sposób, że całkowita wysokość odszkodowania wynosi 239.070,40 zł, a (...) S.A. jest odpowiedzialny wobec każdego z członków grupy w części odpowiadającej jego udziałowi w nieruchomości wspólnej budynku w całkowitej kwocie odszkodowania. W uzasadnieniu stanowiska powódka wskazała, iż członkowie grupy są konsumentami, w latach 2002-2004 zawierali z pozwanym umowy sprzedaży lokali. Pozwany nienależycie wykonał swoje zobowiązania, gdyż nieruchomość wspólna posiada szereg wad związanych z izolacją patio i izolacją stropu garażu podziemnego, co skutkuje przeciekaniem wody pomiędzy poziomami garaży i do komór śmietnikowych.

Pozwany w piśmie procesowym z 11 czerwca 2012 r. wniósł o odrzucenie pozwu.

Postanowieniem z 28 czerwca 2012 r. Sąd odrzucił pozew (postanowienie – k. 1029). Podstawę takiego rozstrzygnięcia stanowiło ustalenie, że dwaj członkowie grupy – P. P. (2) i S. P. nie nabyli lokalu jako konsumenci, w konsekwencji nie mogą dochodzić roszczeń w postępowaniu grupowym. Na etapie postępowania międzyinstancyjnego P. P. (2) i S. P. złożyli oświadczenie o wystąpieniu z grupy.

Na skutek zażalenia powoda (reprezentanta grupy) Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 19 października 2012 r. uchylił postanowienie z 28 czerwca 2012 r. i sprawę przekazał tutejszemu Sądowi do ponownego rozpoznania (postanowienie – k. 1146).

W dalszym toku postępowania pozwany podtrzymał wniosek o odrzucenie pozwu podnosząc, że sprawa nim objęta nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym, gdyż:

- 1) dochodzone roszczenie nie jest „roszczeniem o ochronę konsumentów” w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (dalej: „Ustawa”),
- 2) brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki,
- 3) nieważna jest umowa reprezentanta grupy z pełnomocnikiem.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r. odmówił odrzucenia pozwu, i oddalił wniosek pozwanego o zobowiązanie powódki do złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu i postanowił rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013 r. Sąd zarządził ogłoszenie w wydaniu (...) dziennika (...), o wszczęciu postępowania grupowego zakreślając dwumiesięczny termin na złożenie oświadczenia o przystąpieniu do grupy. Ogłoszenie ukazało się w dniu 19 września 2013 r.

Pismem z dnia 19 listopada 2013 r. reprezentant grupy zgłosił przystąpienie do postępowania grupowego nowych członków, tj. W. K. (2), J. K., G. P., J. P., J. J. (2), A. J., E. P. i D. K.. Do zgłoszenia dołączył oświadczenia nowych członków o przystąpieniu do grupy wraz z uaktualnionym wykazem członków grupy z podziałem na podgrupy oraz wskazaniem wysokości roszczeń po ujednoczeniu roszczeń w podgrupach (pismo – k. 1334-1343). Dodatkowo przy piśmie z 22 listopada 2013 r. strona powodowa złożyła odpisy aktualne z ksiąg wieczystych dla nowych członków grupy (pismo – k. 1500).

Pozwany pismem z dnia 15 stycznia 2014 r. wniósł zarzuty co do członkostwa w grupie J. J. (2), A. J., E. P. i D. K.. Podniósł, że roszczenia tych osób, będące przedmiotem postępowania, są przedawnione z uwagi na upływ 10-letniego terminu i nie mogą być dochodzone w postępowaniu sądowym. Pozwany wskazał daty zawarcia przez ww. osoby umów ustanowienia odrębnej własności i sprzedaży lokali w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w W.; kolejno: J. J. (2) i A. J. zawarli umowę z pozwanym w dniu 13 sierpnia 2002 r., E. P. 22 października 2002 r., a D. K. 14 października 2002 r. Jednocześnie pozwany wskazał, że w jego ocenie zawezwania do próby ugodowej z 30 maja 2012 r., 26 marca 2012 r. oraz 20 lutego 2012 r. nie były czynnościami skutkującymi przerwaniem biegu przedawnienia w rozumieniu art. 123 k.c. (pismo – k. 1520-1526).

Strona powodowa pismem z 31 stycznia 2014 r. wniosła o oddalenie zarzutów pozwanego i ustalenie składu grupy zgodnie z pismem z 19 listopada 2013 r. Zarzuciła przy tym, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie może być przedmiotem orzekania Sądu na etapie postępowania o ustalenie składu grupy (pismo – k. 1529-1534).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (udrpg) po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, nie krótszego niż miesiąc od dnia doręczenia powodowi zarzutów co do członkostwa, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy. Przy czym postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

W ocenie Sądu osoby zgłaszające przystąpienie do grupy spełniły wszystkie wymogi określone w art. 12 udrpg, tj. zgłosiły żądanie, wskazały okoliczności je uzasadniające, okoliczności potwierdzające przynależność do grupy oraz przedstawiły dowody na potwierdzenie faktów zawartych w oświadczeniu. Pozwany tych okoliczności nie

kwestionował ograniczając się do podniesienia zarzutu przedawnienia. Przy czym spór pomiędzy stronami dotyczył tego, czy w ogóle przedawnienie stanowi przedmiot badania sądu na etapie ustalania składu grupy.

Zdaniem Sądu, trafnie podnosi pozwany, że już na etapie badania składu grupy Sąd powinien ustalić, czy roszczenia poszczególnych członków grupy, o ile istnieją, nie są przedawnione. Celem ustalenia składu grupy jest zweryfikowanie czy dochodzone roszczenia są jednego rodzaju, oparte na jednakowej podstawie faktycznej. W związku z tym, że strona powodowa dochodzi roszczeń pieniężnych, wymagane jest też ujednoczenie żądań przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy (art. 2 udrpg). Zatem to na wstępnym etapie postępowania, rolą Sądu jest określenie przesłanek dopuszczalności żądania indywidualnie definiujących sytuację członka grupy, tak aby na drugim etapie możliwe było rozstrzygnięcie co do istoty sprawy w zakresie przesłanek wspólnych. W przeciwnym razie merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy w niczym nie różniłoby się od postępowania prowadzonego w zwykłym trybie z udziałem wielu powodów z pominięciem przepisów ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, a Sąd indywidualnie musiałby rozważać, czy w stosunku do poszczególnych członków grupy nie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, lub czy nie doszło do nadużycia prawa przez pozwanego w związku z podniesieniem zarzutu przedawnienia.

Podkreślić przy tym należy, że prezentowany pogląd nie pozbawia członka grupy, w przypadku stwierdzenia, że jego roszczenie jest przedawnione, możliwości indywidualnego dochodzenia roszczeń w odrębnym postępowaniu, np. z powołaniem się na art. 5 k.c.

Tym samym Sąd nie podziela stanowiska zaprezentowanego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu postanowienia w sprawie I ACz 868/12 (niepubl.), iż zarzut przedawnienia roszczeń wykracza poza ramy badania wstępnego.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutu przedawnienia, w ocenie Sądu, w stosunku do wszystkich członków grupy jest on chybiony. Niesporne jest, że J. J. (2), A. J., E. P. i D. K., przed upływem 10 lat od daty nabycia lokali złożyli wnioski o zawezwanie do próby ugodowej.

Zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia pod warunkiem jednoznacznego oznaczenia żądanej wierzytelności (np. wyroki Sądu Najwyższego z 15 listopada 2012 r., V CSK 515/11, publ. M.Pr.Bank. 2013/10/57, z 10 sierpnia 2006 r., VI CSK 238/06, publ. LEX nr 358793). Powoływanie się przez pozwanego na orzeczenie tutejszego Sądu w sprawie I C 190/13 (w stosunku do którego apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 stycznia 2014 r., I ACa 1194/13) stanowi nadużycie, albowiem problem rozpoznawany przez Sąd w powołanej sprawie dotyczył przerwania biegu terminu przedawnienia przez kolejne wnioski o zawezwanie do próby ugodowej, a nie pierwszy wniosek.

Wobec powyższego Sąd ustalił, że członkowie grupy skutecznie udowodnili przynależność do grupy a ich roszczenia nie są przedawnione.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 17 udrpg.